

[Eva Ree.]

derimod fået en opfattelse af, at der i vide kredse er forståelse for en liberalisering som den foreslåede, og at man tager det standpunkt, at det ikke er forsvarligt — nogle mener, at det heller ikke er værdigt — at indføre fri adgang til svangerskabsafbrydelse. Det er som sagt en konklusion bygget på erfaringer fra adskillige møder landet over. Jeg synes, det må nævnes på baggrund af de mange protestbreve.

I venstres folketingsgruppe har vi naturligvis også drøftet regeringslovforslaget indgående og mange gange ud fra juridiske, etiske, religiøse, medmenneskelige og mange andre aspekter, og efter de mange drøftelser er vi kommet til det resultat, at det lovforslag, justitsministeren har fremsat, er positivt, og at det også er en forbedring, en tiltrængt forbedring. Det er ikke alle i min gruppe, der har denne indstilling; enkelte vil ikke kunne stemme for lovforslaget, andre vil undlade at stemme. Derimod er der ingen i venstres folketingsgruppe, der kan tilslutte sig ændringsforslaget fra mindretallet.

Langt de fleste i gruppen erkender, at den nuværende lov ikke svarer til de faktiske forhold. Vi mener også, at de illegale svangerskabsafbrydelsers antal må være et memento til os om at få vedtaget en lov, der er mere menneskevenlig og forstående, mere ærlig, mere i overensstemmelse med den retspraksis, man faktisk har. Disse sidste områder lægger vi stor vægt på. Vi lægger også vægt på, at det må være sådan, at hvis en kvinde ikke mener at kunne gennemføre et svangerskab, ikke mener at have kræfter til at sætte endnu et barn i verden, fordi dette barn vil få det uønskede barns opvækstbetingelser, så må denne kvinde have mulighed for at få sit svangerskab afbrudt på betryggende lægelig måde, hvis hun opfylder betingelserne for det. Disse betingelser er allerede lovfæstet i loven fra 1956 og var det også i love forud for den. Men forud for enhver lovvedtagelse om svangerskabsafbrydelse har der været stærke diskussioner, stærk standpunkttagen for eller imod. Engang var der stærk modstand mod den sociale indikationsmulighed. I dag er der væsentlig modstand mod, at kvinder over 38 år eller kvinder med 4 hjemmegående børn under 18 år kan få et uønsket svangerskab afbrudt. Som årene er gået, har mod-

standen mod den sociale indikationsmulighed ændret sig i positiv retning. Det samme vil sikkert ske for de nye muligheder for svangerskabsafbrydelse uden forudgående tilladelse.

I debatten om hele dette spørgsmål synes jeg man ligesom overser, at der ingenlunde er tale om tvang; at man opfylder de her nævnte betingelser, er jo ingenlunde ensbetydende med, at man ikke kan gennemføre et ønsket svangerskab. Det, der er tale om, er et tilbud til de kvinder, der føler, at det er umuligt, alt for belastende, at gennemføre et svangerskab. Årsagerne hertil kan være mange. I bilaget til betænkningen fremhæves det, at abortmotiverne kan bunde i dårlig økonomi, dårlige boligforhold, for store arbejdsbyrder, sygdom, træthed, manglende kræfter, mangel på mulighed for ægteskab, barnefaderens svigten og flere andre dybt menneskelige problemer. Det er problemer, der ikke kan fejles til side. Der tales om i debatten at tage liv, men det er, som om man glemmer, at der også kan være menneskelige tragedier med død til følge i forbindelse med et uønsket svangerskab.

Det er i den aktuelle debat hævdet, at vi herhjemme skulle være nået så langt, at ingen skulle føle sig fristet til at lade et svangerskab afbryde af økonomiske eller sociale grunde. Tallene på svangerskabsafbrydelser, legale som illegale, taler imidlertid et andet sprog og viser dermed kendsgerningerne. Et af de væsentligste motiver til at ændre den nuværende lov er da også at medvirke til, at de illegale og de legale svangerskabsafbrydelser formindskes i antal. Alternativerne hertil findes i det regeringslovforslag, vi har liggende på bordet. Det er jo også almindeligt kendt, at det er lettere for nogle at få et svangerskab afbrudt, end det er for andre. Det kan skyldes bopæl, geografisk beliggenhed, det kan skyldes økonomiske problemer. Nogle har råd til at rejse til udlandet, andre har ikke.

Når vi i venstre kan gå ind for den foreslåede liberalisering af den nuværende lov, er det bl. a. ud fra et retfærdigheds- og lighedsprincip. Men samtidig vil vi arbejde på og for, at der føres en stadig mere familierigtig politik. Hermed være ikke sagt, at vi ikke i venstre forstår de synspunkter, der går imod en mere liberal svangerskabslov,